

Светлана Прерадовић

Принцеза Кмеза

илустровао
Тихомир Челановић

мала лагуна

У једном граду, у једној жутој кући, живела је једна
девојчица. Имала је своју собу и
у њој много **играчака**, свој ормар са
ручкама од звезда и у њему
много **хаљина**.
Међу њима и своју
омиљену...

„Добро јутро, малена! Време је! Пожури,
закаснићемо“, поздрављали су је с осмехом
сваког јутра **мама** и **Тата**.

„Нееееећу

да идем“,

одговорила би она

и почела

да плаче.

„Где је **загрљај** за мене? А мој пољубац?“,
дочекивали би је на вратима свог стана
дека и **бака**.

Она би грлила
деку и љубила баку
и одмах би одлазила до свог
ОМИЉЕНОГ МЕСТА
у њиховом стану.

„Нећу ту књигу!“
„Ту причу већ знам!“
„Ово ми је досадно“, жалила би се кад год би је
дека позвао да јој нешто прочита и по цео дан
остајала би крај прозора.

„То ми се не једе.“

„Мрзим џем, хоћу

чоколаду“, љутила би се и на баку, која је покушавала да јој угоди.

Престајала би да се кмези тек кад би дека изуо папуче и почео да обува ципеле.

Сваког дана девојчица и њен дека ишли су у **шетњу** истим путем.
Она би ишла испред **деке**, скакућући и окрећући се сваки час да види да ли
он иде за њом. Обоје су тачно знали куда.

